

Askellan kevyesti aamusateen kastamalla, mutta auringon lämmittämällä nurmella. Tuulenvire heilauttaa hiuksia, linnut laulavat, askeleni ovat kevyitä. Hengitykseni kulkee vapaasti edes ja takas. Rintaani ei paina. Pohjoistuuli ja aamupäivän säteet luovat yhdessä ihanteellisen ilman olla ja kävellä. Horisontissa ei näy myrskypilviä. Ilma ei ole painostava, mikään ei enteile nousevasta ukkosesta. Aurinkokaan ei paahda polttavasti, vaan raikkaasti kuten toukokuisina aamuina. Välillä se jää pilvihattaroiden taakse piiloon. Minä, ilma, maa ja luonto olemme tasapainossa. Oloni on kevyempi kuin koskaan. Odotat minua suuren tammen alla. Kasvoillasi on se tuttu, vapautunut ja kevyt hymy. Halaat minua hellästi varmoin ottein, juuri niin, kuin tyttöä kuuluukin koskettaa. Kävelemme nurmella käsikkäin. Kerrot mitä söit aamupalaksi, ja olisin voinut kuunnella tarinoitasi kardemumman makuisesta aamukahvista iltaan saakka. Käännyimme nurmelta tasaiselle polulle. Se polku ei poukkoile, ei ole ylä- tai alamäkiä. Ei ole mustanharmaita ukkospilviä, eikä vaaleanpunaisia pilvilinnoja. On vain tasainen polku keskellä kauneinta paratiisia, jonka ylle maalataan öisin kaunein tähtitaivas, ja josta näkee joka aamu kauneimmat auringonnousut. Kaiken sen ihanteellisen maiseman keskellä minä kuitenkin kaipaan selkääni piiskaavaa rankkasadetta ja sitä, kuinka myrskyn jälkeen aurinko paistaa entistäkin kirkkaammin. En osaa kävellä polulla ilman, että välillä uppoan, ja jonka jälkeen minua tartutaan kädestä ja nostetaan pinnan ylle lämpimään syleilyyn. Minä haluan toisinaan rämpiä viimassa mäen huipulle, ja kieriä sitten itkien alas, huomatakseni alhaalla olevani keskellä kirkasta ja kaunista päivää. Haluan polkuja joiden yllä myrskyää, roihuaa, salamoii ja sykkii, en vain lämpimässä kesätuulella heiluvia heinäkorsia. Siksi käännyinkin seuraavasta tienhaarasta ja kuiskaan: "Hei sitten."